

4

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 22 grudnia 1965 r.

w sprawie przystąpienia Francji do Konwencji o szelfie kontynentalnym, sporządzonej w Genewie dnia 29 kwietnia 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 10 Konwencji o szelfie kontynentalnym, sporządzonej w Genewie dnia 29 kwietnia 1958 r. (Dz. U. z 1964 r. Nr 28, poz. 180), Rząd Francji złożył dnia 14 czerwca 1965 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokument przystąpienia do powyższej konwencji, zawierający następujące oświadczenie i zastrzeżenia:

Artykuł 1 (oświadczenie).

Zdaniem Rządu Republiki Francuskiej wyrażenie „przyległe obszary” wiąże się z pojęciem zależności geofizycznej, geologicznej i geograficznej, która ipso facto wyklucza nieograniczone rozszerzanie szelfu kontynentalnego.

Artykuł 2 (ustęp 4).

Rząd Republiki Francuskiej uważa, że wyrażenie „organizmy żywe należące do gatunków osiadłych” powinno być interpretowane jako wykluczające skorupiaki, z wyjątkiem gatunku kraba o nazwie „kaczenica”, i zgłasza następujące zastrzeżenia:

Artykuł 4.

Rząd Republiki Francuskiej przyjmuje ten artykuł tylko pod warunkiem, że państwo nadbrzeżne twierdzące, iż przedsiębrane przez nie środki są „rozsądne”, zgodzi się, aby w przypadku kwestionowania, iż są one rozsądne, sprawa była rozstrzygnięta przez arbitraż.

Artykuł 5 (ustęp 1).

Rząd Republiki Francuskiej przyjmuje postanowienia artykułu 5 ustęp 1 z następującymi zastrzeżeniami:

a) Istotny element, który powinien być podstawą do usprawiedliwienia jakiegokolwiek „przeszkody” w zachowaniu żywych zasobów biologicznych morza, spowodowanej przez eksploatację szelfu kontynentalnego, zwłaszcza na obszarach

służących do utrzymania zasobów, powinno stanowić sprawozdanie techniczne międzynarodowych organów naukowych, odpowiedzialnych za zachowanie żywych zasobów morza na obszarach określonych odpowiednio w artykule 1 Konwencji o rybołówstwie na Północno-Zachodnim Atlantyku z 8 lutego 1949 r. i w artykule 1 Konwencji o rybołówstwie na Północno-Wschodnim Atlantyku z 24 stycznia 1959 r.

b) Nałożenie jakichkolwiek ograniczeń na wykonywanie nabytych praw do rybołówstwa na wodach ponad szelfem kontynentalnym daje podstawę do żądania odszkodowania.

c) Należy umożliwić ustalenie drogą arbitrażu, w przypadku zaistnienia sporu, czy wykorzystanie szelfu kontynentalnego i eksploatacja jego naturalnych zasobów powoduje „nieusprawiedliwioną” przeszkodę w innej działalności podlegającej ochronie na mocy artykułu 5 ustęp 1.

Artykuł 6 (ustęp 1 i 2).

O ile nie będzie specjalnego porozumienia, Rząd Republiki Francuskiej nie uzna powoływania się wobec siebie na jakąkolwiek granicę szelfu kontynentalnego, określoną przez zastosowanie zasady jednakowej odległości, w następujących przypadkach:

- jeżeli taka granica jest obliczona od linii podstawowych ustalonych po 29 kwietnia 1958 r.;
- jeżeli rozciąga się poza 200-metrową izobatą;
- jeżeli znajduje się na obszarach, gdzie zdaniem Rządu istnieją „szczególne okoliczności” w myśl art. 6 ustęp 1 i 2, a mianowicie: Zatoka Biskajska, Zatoka Granville i obszary morskie cieśniny Dover i Morza Północnego wzdłuż wybrzeża francuskiego.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz